

Už ma našli

BÝVALA V TOM ISTOM VCHODE A PANELÁKU AKO VY.

Babka z druhého poschodia.

Tvoja mama k nej často chodievala na návštevu, občas doniesla letáky zdola, občas bábovku od vás zhora a občas teba. Bola si malá, nerozumela si, a vždy si sa nudila. Vtedy si dostala ovocný sáčkový čaj a omaľovánky z poslednej strany bulváru. Nikdy si ju celú nevyfarbila, vyhovárala si sa, že nemáš všetky potrebné farbičky, no v skutočnosti sa ti len nepáčili obrázky.

Pri odchode ti vždy dala lízanku a pohladila ťa po hlave.

DLHO SI SI MYSLELA, ŽE JE TO TVOJA BABKA.

To, že si sa mýlila, si zistila, keď sa vaši rodičia hádali. Otec tvrdil, že ju vídaš častejšie ako vlastnú babku. Mal pravdu. Odvtedy ste k nej chodili čoraz menej, až ste k nej raz prestali chodiť úplne.

Mala si desať, a absolútne ťa to netrápilo.

ODVTEDY SI JU VIDELA IBA ZRIEDKA.

Nevedela si, čo sa stalo a čo sa deje. Občas si o nej započula klebety, inokedy si jej podržala vchodové dvere, a potom sa ťa vždy spýtala: „Ty si to dievča z ôsmeho, že? Vyrástla si.“

Raz si sa mamy spýtala, prečo ste k nej prestali chodiť. Neodpovedala. „Prečo sa pýtaš?“ spýtala sa ostrážito s už vymyslenými predtuchami. Povedala si jej o tom, ako ju stretávaš pri vchode, a ako ti vraví, že si vyrástla.

Spať si ktovieprečo išla bez večere.

DO JEJ BYTU SI SA VRÁTILA PO DLHOM ČASE.

Pomáhala si jej s nákupom, iba tak. Nechcela si zostať, no bola zima, na chodbách ešte stále nezatepleného paneláku mrzlo a ty si si zabudla doma kľúče.

Ponúkla ťa ovocným čajom, omaľovánky vynechala, už si z obrázkov vyrástla. Sadla si oproti tebe a tiež si naliala čaj.

Nevedela si, čo máš povedať. Cítila si sa trápne, takže namiesto toho, aby si rozprávala a pozerala sa jej do očí, si neustále pila čaj a sledovala nástenné hodiny. Nikdy sa ti nepáčili, ako malej sa ti priecilo, že na nich nie je sekundová ručička. Keď si sa však vtedy pozerala, zdalo sa ti, že vidíš plynulý pohyb minútky. Ani to sa ti nepáčilo.

Po tretej šálke čaju si sa ospravedlnila, boli to tvoje prvé slová. Odišla si na toaletu. Tam si si prepláchla tvár studenou vodou, a chvíľu si sa na seba iba pozerala do zrkadla. Asi si dýchala, na čele sa ti dvíhala ofina.

KEĎ SI SA VRÁTILA, ONA STÁLA PRI OKNE.

Vravela, že už môžeš ísť, videla prichádzať mamu. Skontrolovala si si hodinky. Cítila si sa trochu hlúpo a nepotrebné, tak si poďakovala a odišla si obuť si topánky.

Keď si odchádzala, ešte stále stála pri okne. V chodbe sa ozýval jej hlas, keď vravela: „Zastav sa aj nabudúce. Neboj, ešte ma nenašli.“

DLHO SI NEVEDELA, ČI SA MÁŠ SPÝTAŤ.

Nakoniec ti to nedalo a spýtala si sa pri večeri, aby si predišla príliš veľkým konfliktom. Náhodila si to len tak medzi rečou, že vraj si ju videla pozeráť sa z okna po ceste domov, a že vyzerala zmätene. Možno by sa jej občas zišla pomoc.

Tvoja mama sa na teba obrátila, ako keby si nebola istá, či náhodou nežartuješ. Uhýbala si pohľadom, snažila si sa tváriť nenútené. Asi ti to nevyšlo, lebo mamina reakcia, bola nakoniec iba povzdych.

„Stretla si sa s ňou, je tak?“

Prikývla si. Nikto nič nehovoril, večera utíchla.

„Vravela niečo... zvláštne?“

Pozastavila si sa nad maminým tónom, ako keby vedela niečo viac.

Z nepochopiteľného dôvodu si zaklamala.

„Mm-mm,“ pokývala si záporne hlavou.

Mama prikývla tiež, to je dobre, už za ňou nechod' - určite ti to chcela povedať, ale ty si sa nedala. Povedala si, že je ti zle a išla si spať.

CHCELA SI SA SPÝTAŤ AJ INÝCH.

Pri vchode si viackrát vravela s pár klebetnými susedami. Najprv si sa iba tak nenútené rozprávala. Chcela si zapadnúť, získať si dôveru, a potom zistiť to, čo si chcela. Aj keď bolo jasné, že to bude trvať trochu dlhšie, ako by sa ti páčilo, nepoľavila si. Všetkých si zdravila, usmievala si sa, bola si milá a každému si priala pekný deň. Nakoniec ti to však vlastne ani nebolo treba. Išla si von so psom a keď si vystúpila z výťahu, počula si spoza rohu hlasy.

Vedela si, že sa rozprávajú o nej, jednoducho si to vedela.

Zostala si so psom stáť za rohom a počúvala si. *Vraj jej šibe stále viac a viac. Včera som ju videla, z okna na mňa pozerala... Hej to je pravda už ani za doktorom nechodí, ale doktor za ňou...*

Posledná vec, ktorú si sa dozvedela je, že doktora zavolala vnučka, ktorá prišla pred dvoma dňami. Potom pes zaštekala a susedy si ňu všimli. Obišla si ich s až príliš zahanbeným úsmevom.

VNUČKA ZOSTALA NIEKOĽKO DNÍ.

Rýchlo si prišla na to, ktorá to je. Dievča, ktoré si nikdy u vás vo vchode nevidela, svietili jej oči a vlasy nosila v chvoste. Vecí sa nebála a od babky sa nepohla ani na krok. Odkedy vnučka dorazila, nenavštívila si babku, aj keď ňu trápila zvedavosť.

Ale raz, keď si sa prechádzala, už bol večer, videla si, ako vnučka odchádza, a babka vyzerá z okna. Vnučka telefonovala, vyzerala naštvane a veľa rozhadzovala voľnou rukou. Zacítila si šancu. Z vchodu si zobrala jeden leták a vybehla si hore.

KEĎ SI ZVONILA, POTILI SA TI RUKY.

Papier v rukách sa ti zvlnil. Chvíľu si váhala, potom si znova zazvonila, a celý ten dlhý čas, čo si stála pred dverami a čakala, si to trpko ľutovala. No neutiekla si.

Otvorila ti oblečená presne tak isto, ako keď si ju videla naposledy, to bolo pred týždňom. Pod očami mala kruhy, viečka jej klesali. Rýchlo si prišla na to, že dlho nespala. Povedala si jej, že si priniesla letáky, lebo si ju videla v okne. Že vraj sa možno nudí. Prišla si ju pozrieť.

Prikývla a pustila ňu dnu.

Viedla ňu do kuchyne, pri chôdzi sa triasla, tak si jej pomohla. Posadila sa. Sama si si sadla oproti, podala si jej letáky. Rozhliadla si sa.

Pri rádiu ležala krabička, asi od liekov. Vedľa taká istá.

Bola si presvedčená, že minule tam neboli.

Presunula si svoj pohľad naspäť, nasadila si svoj milý úsmev číslo tri a nenútene si sa spýtala na vnučku. Neodpovedala ti. Namiesto toho sa smutne usmiala, ako keby sa chcela ospravedlniť za niečo, za čo ona nemôže, a opatrne zašepkala: „Už sú blízko.“

„ALE KTO? KTO JE BLÍZKO?“

Spýtala si sa nechápavo. Trochu ti naháňala strach.

Trochu veľa.

„Oni. Sledujú ma. A teraz budú už aj teba. Ešte ma nenašli, ale každú chvíľu prídu. Uvidíš,“ povedala ti s roztrasenými rukami a jednou ňu chytila za tú tvoju na stole.

Najprv si sa chcela spýtať, kto sú oni, no tak akosi si tušila, že odpoveď by si sa aj tak nedozvedela, tak si sa radšej spýtala na vnučku.

„Ju nesledujú?“

Po tejto otázke sa zatvárila ublížene. Urazene.

„Ona nie je moja vnučka,“ povedala pevne a rozvážne.

„Ako to?“

„Poslal ju sem niekto. Niekto od nich,“ vravela ti náhlivo opatrným šeptom. Zamračila si sa. Prešlo desať sekúnd, kým ste sedeli v tichu. Potom sa s úsmevom postavila a oznámila, že uvarí čaj. Akoby sa nechumelilo.

Prikývla si a tiež si sa postavila. Povedala si, že ideš do kúpeľne. Aj si išla. Po ceste si si nenápadne obzrela krabičky pri rádiu. Boli to lieky, ale iné, ako si doteraz videla. A to si videla lieky oboch svojich babiek, a aj lieky doma, keď bol niekto chorý. Takéto si ale nikdy nevidela ani len vo výklade lekární.

Toto boli celkom určite iné lieky.

Do kúpeľne si si išla síce iba umyť ruky, no z neznámeho dôvodu si za sebou aj tak zatvorila dvere.

Domov si sa vrátila, po náhlej rozlúčke.

KEĎ SI PRIŠLA DOMOV, NEROZPRÁVALA SI SA S NIKÝM.

Iba si povedala, že je ti zle. Mama sa na teba pochybovačne pozrela. Zatvorila si sa vo svojej izbe. Sama.

Hodnú chvíľu si iba pochodovala v izbe do kruhu. Bola si zmätená, nervózna, a hoci si to nerada priznávala, aj vystrašená.

Po kilometrovej prechádzke si zastala pred oknom. Bezmyšlienkovite si zatiahla žalúzie a hodila si sa do posteľe.

Trvalo ti veľmi dlho, kým si zaspala.

KEĎ SI JU NA DRUHÝ DEŇ OPÄŤ IŠLA NAVŠTÍVIŤ, PRED DVERAMI SI STRETLA VNUČKU.

Až vtedy si si uvedomila, že ste sa ešte vlastne nikdy nezoznámili. Pozrela sa na teba zmäteným pohľadom. Predstavila si sa. Povedala si aj to, že sem chodíš občas navštíviť jej starú mamu, čo nebola síce úplná pravda, ale ani úplná lož. Bola si so sebou spokojná.

Rozhodla si sa tiež neotáľať, a konečne sa spýtať, čo s ňou je. Poháňalo ňu vedomie, že toto je prvá osoba, ktorá ti mohla konečne povedať pravdu. I keď si teoreticky nemala žiadne právo poznať ju.

Aj vnučka vyzerala unavene. Všimla si si to až teraz. Neuvedomila si si ešte nikdy, že je od teba až o toľko strašia. Došlo ti to, keď na jej unavenú tvár podlo svetlo z chodby.

Začala na teba rozprávať trochu ako keby ani neverila tomu, čo vlastne robí, a ako keby ti to z časti vravela iba preto, aby sa ňu zbavila. Alebo možno iba videla zúfalstvo v твоjich očiach po toľkých odmietavých odpovediach.

ZAČALA VEĽMI OPATRNE A NESMELO, POTOM SA ROZHOVORILA.

„Ľudia si radi myslia, že sú pánmi svojej mysle. Lenže v skutočnosti nimi nikdy poriadne neboli. Ani na sekundu.“

V hlave sa ti pri týchto slovách rozvírilo obrovské tornádo, celé vesmíry sa menili iba v závislosti od toho, čo toto dievča vravelo.

„Pravým pánom človeka je myseľ. A občas to dokazuje krutým spôsobom.“ Kývla hlavou ku dverám bytu. „Začalo to už dávno. Mysleli sme si, že sa to zlepšilo, už roky bola v poriadku. Minulý týždeň nám ale volala polícia, vraj sa na ňu sťažovali a políciou nechcela otvoriť. Tak som prišla ja, potom doktor.“

Tvoj mozog vypovedal službu. Vesmíry vybuchovali.

„Zrejme ste si boli blízke. Zajtra odchádzame. Môžeš sa prísť rozlúčiť,“ povedala ti nakoniec, a zmizla za dverami bytu. Teba nechala stáť na chodbe. Samu.

NAJPRV SI NECHCELA PRÍŠŤ.

No potom ňu popohnalo svedomie pri spomienke na roky, počas ktorých si babku z druhého ignorovala.

Teraz sedíš zrejme poslednýkrát za stolom, pred tebou šálka ovocného čaju zo sáčku, oproti tebe ona, nevieš čo povedať. V obývačke je niekoľko kufrov, nie veľa. Takto na teba byt pôsobí prázdne. Hodiny ale na stene zostali.

Obe z okna pozorujete vnučku, ako jeden z kufrov nakladá do auta. Uvedomuješ si, že nemáš rada lúčenia.

Keď zrazu obe začujete z chodby kroky.

Najprv si mylne myslíš, že je to vnučka, si zamyslená, nevnímaš.

„Už nás našli,“ pošepne babka a ty sa až vtedy preľaknuto obzrieš.